

Ukázka knížky:

První kapitola – indicie k nalezení stop Jindrových a Jarkových

1. 1 Ester, Řecko, 13. 7. 2009, Země zaslíbená?

Ani nevím, jak jsem se zde znovu ocitla. Před rokem jsem poprvé přistála na jednom z nejzalesněnějších ostrovů Řecka – Korfu. Tehdy jsem ještě netušila, že tu v mládí byl i bratr mého dědečka – Jindřich. Jel sem vlakem a lodí z Jugoslávie na výlet se skautským oddílem. V jeho pase čtu razítko: „Kerkyra“ (řecký název pro Korfu). Bylo mu čtrnáct let. Ve svém pase mám podobné razítko a je mi o pár let více. Pouze jsem se narodila v jiné době. V jiném politickém uspořádání.

Otvírám skautský deník. Jindra byl kromě jiného ubytován týden v Paleokastritse, což je cca hodinku cesty od místa, kde teď u kamarádky bydlím. Je tam klášter z 12. století, v kterém se dodnes modlí několik zbožných mnichů, nádherné moře a strmé útesy. Píše, že tu kdysi kamarád Jiří spadl ze skal. Jindra mu tehdy pomáhal. Musel do nemocnice. Jak se tam dostali? Měli na Korfu vůbec auta? Kamarádka tvrdí, že do té nemocnice museli jet kočárem, což je nesmysl. Tehdy přece musela jezdit auta. Jak vypadala sanitka v roce 1934? Vím to vůbec? Netuším. Auta ve třicátých letech asi byla. Ale nebylo jich mnoho. Konečně i Mácha byl v roce 2006 překvapený z aut a mobilů, když cestoval v čase takřka před dvěma stoletími a objevil se v Praze 4 u Hrádku krále Václava v Kunraticích. (Pardon, ten artefakt o tom, že se v Praze objevil, byl prý podvrh...) Ale zpět na Korfu...

Jindra tu navštívil i palác Achilleon. Tak jako já před rokem. Rakouská císařovna Sissi jej dala zbudovat na památku bájného Achillea. Co tam Jindra s partou kamarádů dělal? Prohlíželi nábytek, místnosti, zahradu, či si podrobněji prohlíželi sochu myslitele? Možná marnou chvíli koukali na pobřeží moře a na Myší ostrůvek při západu slunce.

Jindřich jel po týdnu se skauty do Dassie. Píše do „Dacie“. Je to zvláštní, být na tom samém ostrově. Místními po staletí nazývaném Kerkyra.

Zaklapnu deník. Chci navštívit hlavní město. Snažím se najít i židovskou synagogu, ale málokdo tuší, kde je vlastně schovaná. V malé židovské čtvrti nakonec přicházím k nenápadné budově. Hned u dveří visí památník. Je na něm vytesáno několik jmen Židů, kteří se narodili tady v sousedství a zahynuli ve druhé světové válce. Poté, co tmavovlasé ženě s hnědýma očima vyprávím celý příběh o Jindřichovi, pouští mě dovnitř a nechává vyfotit modlitební místnost. Tak jako po celém světě je i zde Tóra součástí svatostánku (hebrejsky aron ha-kodeš), což je obdoba křesťanského oltáře, čte se z ní v modlitební dny. Lavice stojí uprostřed poměrně velké místnosti. Ty jsou určeny mužům. Ženám je určena galerie. Stejně

jako všude na světě ve všech synagogách. Odcházím a přemýšlím, proč je součástí náboženství taková genderová nerovnost: muži zvlášť a ženy zvlášť. A přicházím na to, že přece podobně je tomu i v muslimských mešitách, tam mají také oddělení ženy a muži. A ptám se znovu na to, proč? A to ještě netuším, že v budoucnu budu potkávat tolik rozličných náboženství a v každém z příslušných kostelů to budou mít jinak uspořádané...

Stojím před synagogou. Přemýšlím, jak blízko tu k Jindřichovi mám. Kde jinde, než tady si o něm mohu alespoň na chvíli popřemýšlet? V Praze, v domě, kde bydlel před válkou, bydlí dnes moje známá. Tvrdí, že je v něm spousta Židů, kteří se dožívají vysokého věku. To se Jindrovi bohužel nestalo. Zemřel 6. června 1945 v Terezíně. I když byl tábor již osvobozen, podlehl dlouhodobému vyčerpání z hladu a údajně zemřel na tyfus.

Je to skutečně pravda? Vydám se po návratu do Čech někdy do Terezína? Teď nemohu. Jsem tady. Chci ale zjistit, jak to skutečně bylo. Co tu Jindra prožíval, jak se měl. Zkusím zapátrat v jeho dalších notýscích. Zemřel skutečně na tyfus? Zkusím se zeptat i dědečka. Je to tak důležité?

Rozhlédnu se po náměstí Liston v Kerkyře a chápu, proč se Jindrovi tenhle ostrov tak líbil. V Praze žádám dědečka o půjčení Jindrových spisů k nakouknutí.“